

Sådan set

Af
Kai Kjær-Hansen

Ungerne manglede

FOR KINA-missionæren var det ikke så vanskeligt at svare på det første spørgsmål, hans barn stillede: »Elsker du kineserne, far?« Det var heller ikke så vanskeligt også at sige ja til det næste spørgsmål fra barnet: »Elsker du mig, far?« Men helt anderledes nærgående var det tredje spørgsmål; »Far, elsker du kineserne mere end mig?«

Især vanskeligt, fordi missionæren netop stod for at skule rejse ud til Kina, alene og

uden familien. Den måtte blive hjemme.

Grunden til, at jeg lige kommer til at tænke på den historie, hænger vist sammen med den plakat, der nu er ophængt på væggen foran min skrivemaskine. Plakaten fra nummer et af Missionsvennen med LM's ydremissionærer.

SELVFØLGELIG vidste man det godt. Bare man tænker efter: at der virkelig er så mange i LM's ydremissionsarbejde, de fleste direkte udsendt af

foreningen og nogle associerede hertil. Men alligevel ...

Selvros er i denne sammenhæng en uting. For vores egen skyld. Men også for andres skyld. Men en ængstelse for selvros skal nu alligevel ikke mundlamme en, så man slet ikke tør give udtryk for glæden over, at en så forholdsvis lille bevægelse som LM har så mange missionærer. Supermennesker er hverken de eller dem, der har udsendt dem.

Men så mange! 55 portrætter. Så mange, at man - heldig-

vis - ikke kan have et personligt forhold til dem alle. Og så mange, at layout-manden åbenbart har haft vanskeligheder med at få plads til dem alle, så verdenskortet er blevet mindre, end det i virkeligheden er. I hver fald skjules en verdensdel - og mere til - af et portræt på plakaten.

ALLIGEVEL mangler der nogle. Sådan set.

Børnene.

Vel nævnes de ved navn, de børn, som selvfølgelig oplever en masse spændende ting, som jævnaldrende danske børn vil misunde dem for. Men bortset fra det væsentlige, at børn også kan savne, opstår der som regel så mange situationer i og omkring missionærbørn under fremmede himmelstrøg, at deres forældre undertiden må spørge, om de bare har spillet bold med deres børn. Og tan-

kerne om, hvordan disse børn senere vil reagere, kan godt gøre nogle missionær-forældre ængstelige.

Og så er der jo ikke mindst de missionær-børn, som blev tilbage i Danmark - af en eller anden grund. Men hvor ingen tør sige, at det var den allerbedste løsning. Den er jo truffet, fordi den er den mindst dårlige.

DERFOR SKAL børnene med på den næste plakat. Eller der kunne laves en plakat med børnenes portrætter, hvor bare deres forældres navne blev nævnt. Så enhver *missionsven* også ser sin forpligtelse overfor missionærbørn. Og beder om, at intet missionær-barn senere må vende sig imod Kristus, fordi deres forældre var optaget af at gøre andre til kristne under fremmede himmelstrøg.